

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 107.

31te Møde.

Mandagen den 11te Marts.

(Fortf.)

Barfod (fortf.) Ja selv om vi seer hen til Officererne, uagtet jeg maa tilstaae at det forekommer mig, at Lovudkastet er noget rundeltigere med Hensyn til disse end med Hensyn til Menigmand, og jeg idetmindste skulde ønske en mindre Forstjæl i Pensionerne, som blive ydede dem, seer man saaledes, siger jeg, hen til Officererne, og tager for Exempel en Mellemklasse, saa forekommer dette mig at være klart. Vi tænke os nemlig en Capitain, som er falden; hans Enke, troer jeg, faaer 250 Rbd. i Pension af Statskassen, det er det Høieste; lad hende desuden faae en Livrente, hvis han har forskiftet sit Liv i Livrenteselskabet, af et Par Hundrede Rigsdaler; hun vil dernæst efter den i Lovforslaget opstillede Beregning i det Høieste kunne faae 180 Rbd., og hun vilde da — hun sidder maaskee med 6 eller 7 Børn — have noget over 600 Rbd. aarlig, og jeg veed ikke, hvorledes hun dermed skal kunne slaae sig saaledes igjennem, som vi maatte ønske, at vore falnes Heltes Efterladte maatte komme ud af det. Men selv for Børnene har Lovudkastet kun foreslaaet, at ethvert enkelt Barn skal nyde Pension indtil det bliver 15 Aar; men netop i Alderen mellem 15 og 18 Aar er det oftest Tilfældet at de løste meest, der er da meest Trang til rigelig Understøttelse for det; og det forekommer mig derfor ogsaa at i dette Tal, 15 Aar, den samme Sparommelighed og Tarvelighed meget stærkt fremtræder. Den fremtræder, i mine Tanker, endnu teet Tilfælde, idet der nemlig kun er tænkt paa den Afgangnes Kone og Børn; det er ganske vist, det er den, som staae ham nærmest; men det er ikke sjældent, at man seer en Familieforsørger gaae bort, til hvis Skæbne Forskjelliges Bæ og Vel knytter sig, uagtet

han ikke efterlader sig hverken Kone eller Børn. Jeg har saaledes seet, at en Mandes Død kastede fire Slægtninge ganske paa Fattigvæsenet; selv var han ugift, men da han døde, kom hans Mormoder, Moder, Søster og Søsterdatter under Fattigvæsenet. De havde ikke kjendt dertil tidligere, thi han havde underholdt dem, og maaskee eller vist nok netop for at kunne underholde dem, havde han ladet være at stifte Familie; men jeg spørger, om den Mand, som med saa megen Kjærlighed har ernæret sin nærmeste Familie, uagtet det hverken var Kone eller Børn, om ikke han maatte med ligesaa stor Vængstelse gaae bort til en Kamp, hvor det gjælder Livet, naar han seer deres Skæbne og veed at den afhænger hans Liv eller Død. Der er kun et eneste Punkt i Lovudkastet, hvor jeg kan finde, at der er afveget fra denne Sparommelighed, det er nemlig i § 3, i hvis Slutning det hedder: „Dette gjælder dog kun med Hensyn til de Vgtesfæber, som v a r e sluttede, da Manden blev indskreven paa Invalidelisten“; det forekommer mig, at det var bedre, at det kom til at hedde: „De Vgtesfæber, som bleve stiftede, da Manden blev Invalid. Deres Tarvelighed i hele Loven kunde jeg ønske forandret; det er for at bidrage mit dertil, at jeg har taget Ordet, men for ikke at misbruge den ærede Forsamlings Tid, skal jeg hermed slutte.

M. Drewsen: Den Gang denne Lov blev indbragt her i Salen, udtalte den ærede Rigsdagsmand for Præsio Amts 4de District (Grundtvig), at han ikke troede, at dette var Dieblisset til at fremkomme med en Lov om Forsørgelse af vore Invalider. Han troede i det Hele taget, at denne Forsørgelse ikke burde gaae ud fra en kold Forpligtelse fra Statens Side, men at den burde udgaae fra milde Gaver, fordi han troede, at for indvortes Saar vare varme Omflag bedre end kolde; saa udtrykte han sig. Jeg skal slet ikke negte,